

LIBRIS | We know books
JENNIFER L.
ARMENTROUT

FOCUL DIN SÂNGE

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Capitolul 1

Durerea ucigătoare din gâtleej începea să se stingă încetul cu încetul, și nu mai simțeam flăcările încinse ale agoniei mistuindu-mi trupul.

În ciuda căldurii și a umidității din Dalos, Orașul Zeilor, acum îmi era frig... mai frig ca niciodată. M-am gândit că poate dispar eu, pentru că imaginile îmi tremurau prin fața ochilor. Am încercat să-mi concentrez privirea asupra ușilor deschise ale încăperii circulare în care mă trezisem după asediul Ținuturilor Umbrelor... într-o cușcă și ținută în lanțuri.

Aveam impresia că văzusem un lup mare. Un lup mai degrabă argintiu decât alb.

Un lup care, în adâncul inimii și al sufletului, știam că era el: Făuritorul de Țărână, Cel Binecuvântat, Păzitorul de Suflete și zeul primitiv al omului de rând și al sfârșitului. Stăpânul Ținuturilor Umbrelor.

Soțul meu.

Nyktos.

Ash.

Nu îmi mărturisise niciodată că își poate schimba forma, dar știam că era zeul *meu* al morții. Iar, când am văzut lupul, am crezut că el a venit după mine. Că îl voi vedea, îl voi atinge o ultimă dată, îi voi mai putea spune o dată că îl iubesc. Că voi putea să-mi iau rămas-bun așa cum îmi doream.

Dar acum, nu îl mai vedeam în prag.

El nu era acolo.

Dacă fusese doar rodul imaginației mele?

Brațele încolăcite în jurul meu se strânseseră, făcându-mi inima greoaie să bată cu putere. Kolis, falsul Rege al Zeilor, încă mă ținea în brațe, probabil năucit de cine i se afla în îmbrățișare – cea din care se înfruptase.

– Ești chiar tu? Vocea lui Kolis răsună ca un suspin. Lacrimile îmi umezeau obrazii. Erau ale mele? Erau ale lui? Iubirea mea?

M-am înfiorat. Zeilor, Ash se înșelase când îmi spusese că pot simți teamă, dar că mie nu-mi este niciodată frică. Pentru că și doar să-l aud pe Kolis vorbind dezlănțui în mine o avalanșă de groază. Nu mai conta că doar sufletul Sotoriei se afla înăuntrul meu. Că eu nu eram ea, iar ea nu era eu. Ne îngrozea pe amândouă.

Am zărit cu coada ochiului două picioare înfășurate în piele. Mi-am ridicat privirea, lăsând-o să alunece peste pumnalele din piatră de umbre pe care le avea prinse la șold. Părul blond-deschis cu reflexe castanii mângâia gulerul unei tunici negre. Zeul primitiv al înțelegerii și al războiului rămăsese întors spre uși. Trădătorul care mă adusese la Kolis trebuia să-l fi văzut pe Ash dacă fusese aici. Nu? În forma lui de lup, el era masiv... mai mare decât orice lup văzut vreodată.

Asta dacă nu cumva chiar nu fusese aici, iar eu doar mi-l închipuisem.

Mi-am simțit pieptul pustiit, și... oh, zeilor, durerea se simțea ca o apăsare coplesitoare, ce amenința să mă zdrobească.

– Majestate. Attes se răsuci brusc spre noi. Nu se simte bine, spuse el. E la un pas de moarte. Trebuie să simți asta.

– Trebuie să iei tăciunii ăia înainte să moară, îndemnă o altă voce, cu o cadență vioaie în glas. Revenantul, Callum. Una dintre *operele în lucru* ale lui Kolis. Ia-i...

– Tăciunii sunt ultima ta grijă, îl întrerupse Attes, adresându-i-se direct lui Kolis. Ea stă să moară.

Falsul rege nu oferă nici un răspuns. El doar... Zeilor, continuă să mă țină în brațe, cu trupul masiv tremurând. Era în stare de șoc?

Dacă da, ideea mă făcu să vreau să izbucnesc în râs. Ceea ce însemna că probabil eram și eu în stare de șoc.

- Dacă moare, mor și tăciunii... odată cu toate lucrurile pe care te-ai străduit să le clădești, insistă Callum, atrăgându-mi atenția spre el. Inițial, l-am văzut ca prin ceață, apoi începu să capete un contur mai clar. Revenantul părea învăluit în aur din cap până-n picioare: părul, pielea și masca în formă de aripi, pictată frumos, care îi cobora de pe frunte până spre maxilar, de-o parte și de alta a chipului. Ia-i, regele meu! Ia-i și înscăunează-te ca zeu al vieții și...

- Ea va fi pierdută, interveni Attes. Nu vei mai putea ajunge la *graeca* ta.

Graeca.

Însemna „viață“ în limba străveche a zeilor. Însemna și dragoste. Dar m-am gândit că poate avea și o a treia semnificație.

Obsesie.

Pentru că nu avea cum să fie dragoste ce simțea Kolis pentru Sotoria. Dragostea nu crea monștri.

- Asta nu e ea, șuieră Callum printre dinți, mijind ochii în spațele măștii pictate. Nu-l asculta, Majestate! Asta e o...

Callum se smuci brusc în față, stropi de sânge împroșcând grațiile cuștii. Gura i se destinse când coborî privirea spre mânerul din piatra de umbre care îi ieșea din piept.

Mi-am ațintit privirea spre Attes. Mai avea doar un pumnal încins la brâu. El azvârlise pumnalul.

De ce?

- La naiba! Callum se împletici în față și se prăbuși pe podeaua cu irizări aurii. Fără suflare. Dar nu credeam că avea să rămână multă vreme așa. Totuși, nu-mi aminteam de ce în acea clipă.

Nu-mi aminteam...

Pieptul îmi fu zdruncinat de spasme. Umbre coborâră peste privirea mea, ca un vâl. O panică rece ca gheața m-a cuprins când m-am prăbușit în întuneric, cele câteva clipe de ușurare risipindu-se. Nici un sunet. Nici un parfum. Nici o imagine.

Nu voiam să mor.

Nu acum.

Nu voiam...

Liessa...

Am tresărit, trasă brusc din întuneric. În minte se reconstituirea frânturi din ceea ce văzusem: divanul din aur pe care dormisem, lanțul legat de chinga pe care abia o mai simțeam în jurul gâtului, gratiile aurite ale cuștii în care mă aflam și pumnalul din piatra de umbre înfipt în pieptul lui Callum, care zăcea acum pe podea. Revenantul se ridică. Cât timp fusesem inconștientă? Am privit dincolo de el, dincolo de tronul de aur, spre ușile deschise.

Am văzut din nou lupul, de astă dată ascuns oarecum în spatele frunzelor late de palmier care se legănau în adierea îmbălsămată a vântului.

Mâna mea dreaptă... nu, însemnele căsătoriei apărute în timpul încoronării mele drept consoartă a lui Ash se aprinseseră. Vârtejul auriu de pe dosul mâinii și din palmă începu să zvâcnească, iar tăciunii de viață din pieptul meu începură să freamăte, vibrând într-un ritm înnebunitor. Un iureș de fiori mă traversă de-a lungul cefei.

Kolis continuă să tremure în timp ce simțeam cum o furtună de putere se clădește în jurul nostru. Pielea mi se înfioră odată cu fricelele de păr de pe trupul meu.

Attes se întoarse către uși.

– O, la naiba!

Lupul își lăasă capul în jos, cu ochii lui de un argintiu strălucitor. Se apăsă cu o labă mare în podeaua de marmură cu striaii aurii, schimonosindu-și buzele într-un mârâit.

Pe neașteptate, o ceață neagră ne învălui de pretutindeni. Umbrele se agătară de tavanul încăperii, acolo unde lumina candelaburului nu reușea să mai ajungă, apoi începură să pulseze și să se desprindă de marmură și de calcar, alunecând peste pereți, pentru a goni spre podea în valuri de fum. Am simțit că rămân fără suflare în timp ce lupul țâșni în aer și în masa involburată de întuneric. Crâmpie de scântei explodară peste tot în jurul lui, și centrul pieptului meu se încinse...

Umbrele fremătătoare din dreptul ușilor se stinseră și se alungiră. În spatele masei de întuneric se iviră două arcuri năvalnice de umbră și fum, și o undă de șoc străbătu încăperea, croindu-și drum spre tron. Jițul de aur se cutremură și se fărâmiță. Explozia

de putere ajunse la Attes, azvârlindu-l cât colo înainte de a-l înălța pe Callum și de a-l izbi de cușcă în sunetul sfredelitor de oase zdrobite.

Mai multe gratii se sfârâmară. Tavanul încăperii se crăpă și se frânse în mii de bucățele, despicându-se. Umbrele și fumul se întăriră în strălucirea razelor de lună care se revărsa acum în cameră.

Pereții din jurul nostru explodară, trimitând în zbor bucăți de piatră, lăsând în picioare doar câțiva metri din întreaga structură, în timp ce Ash se înălța și mai mult.

Pentru o clipă, l-am văzut în forma lui de muritor, cu unghiurile și liniile aspre și poate chiar puțin crude ale chipului, cu pielea într-o nuanță scăpărătoare de un bronz-auriu, părul castaniu-roșcat în razele lunii alunecând peste pomeții lui mari. I-am surprins în treacăt maxilarul puternic și sculptural, gura mare și buzele pline, care îmi atinseseră pielea în moduri atât de necuviincioase.

Apoi, reveni la adevărata lui formă și plană peste locul în care fusese până mai adineauri tronul, carnea lui transformându-se într-un vârtej neconținut de întuneric și filamente subțiri și tremurătoare de *eather*. Am simțit parfumul proaspăt de citrice, numai al lui, care mă alină.

Ash era înspăimântător, frumusețea îi era indecentă și uluitoare în ambele forme pe care le îmbrăca. Și era al meu.

– *Kolis!* a răcnit Ash, și glasul lui puternic bubui prin aer.

Ca din senin, o explozie de lumină seceră cerul nopții, lovind podeaua chiar în fața lui Ash, în vreme ce o senzație de căldură mi se aprinse în piept. Canalul de lumină arse cu putere, orbindu-mă pentru o clipă. Când mi-am recăpătat vederea, am văzut...

O coroană din coarne rubinii strălucind în razele lunii.

Mai apăruse un zeu.

Hanan, zeul vânătorii și al justiției divine, cu părul negru, palid și cu chipul în linii unghiulare, stătea în fața lui Ash. Ținea o suliță dintr-un material de un alb mat care amintea de osul din mâna lui dreaptă.

– Pleacă, Nyktos! Lancea lui Hanan începu să strălucească. Până nu e prea târziu, îl avertiză el.

Dar am auzit tremurul din vocea zeului, a celui care îi trimisese pe Cimmerieni să o recupereze pe Bele în loc să vină chiar el în Ținuturile Umbrelor. Am auzit *frica*.

Poate că Hanan era un zeu, dar era și un laș.

– Până nu e prea târziu? Vocea lui Ash vui în aer, puterea ei cutremurând rămășițele din pereții încăperii. E deja prea târziu.

O lumină albă se revărsă dinspre Hanan în timp ce zeul se înalță în aer, trăgându-și brațul în spate. Filamentele de *eather* sfârâiră în sulita lui înainte să o arunce. Mi s-a tăiat răsufierea...

Ash izbucni în răs. *Râse* în vreme ce își întinse larg aripile într-o involburare violentă de umbre și raze de lună. Puterea se dezlănțui din degetele răsfirate ale mâinii lui ridicate și o străfulgerare uluitoare de lumină izbucni din palma lui, izbind sulita în aer. Un tunet răsună chiar când lumina țâșni în toate direcțiile.

Apoi, Ash apăru în fața zeului și îl apucă de ceafă. Se mișcase atât de repede, încât nu i-am mai văzut cealaltă mână până ce Hanan țipă, și l-am zărit pe Ash smucindu-i brațul la spate. O masă însângerată și pulsatilă de carne se prăbuși pe podea.

Ash îl ridică pe Hanan în aer și cineva urlă. M-am gândit că poate Attes.

Cu nepăsare, Kolis își conteni în cele din urmă legănatul și înalță capul.

Ash îl apucă pe zeul primitiv de sub maxilar, sfâșiind...

Am întredeschis buzele când Ash îi smulse capul lui Hanan de pe umeri.

Ceva alunecă pe podea, și *eather*-ul pulsă în mâna lui Ash.

Tăciunii de viață ai zeului fremătară cu atât mai intens în pieptul meu, trimițându-mi o senzație de căldură prin mâini. Știam ce însemna asta, chiar înainte de a vedea coroana rostogolindu-se pe lespezile aurii.

Ash mai omorâse un zeu.

Așa se făcea? Smulgeai inima din piept și crăpai capul? Era o tehnică grotescă și barbară.

Și tulburător de incitantă.

Coroana din coarne rubinii începu să vibreze când am auzit un bubuit îndepărtat. Dedesubt, lespezile se căscară și pământul începu

să se cutremure. O lumină albă apăru din coroana rubinie, sângerând până când coarnele se făcură nevăzute. Zgomotul continuă să vuiască, venind din cer și de dedesubt, zguduindu-l până și pe Kolis. Pietrele zburară în toate direcțiile. Pământul din afara ruinelor încăperii fremătă și se crăpă. Palmierii se cutremurară și alunecară într-o parte, prăbușindu-se în fisura căscată în pământ.

Coroana lui Hanan pulsă și dispăru.

Un bubuit asurzitor răsună în aer, și am știut... o, zeilor, am știut că sunetul ajunsese până dincolo de Dalos. Probabil răzbișe în toate ținuturile din Câmpiile Elizee și de dincolo, ajungând până în lumea muritorilor.

Dar mai știam și că, undeva în Ținuturile Umbrelor, o nouă stăpână a Sirtei se înălțase ca zeiță primitivă a vânătorii. Nu pentru că Bele ar fi fost singura zeiță care își făcuse Ascensiunea – prin mâinile mele – la curtea lui Hanan, ci pentru că am simțit-o în tăciunii de viață.

Am știut că și Kolis simțise asta.

Lanțul legat de colierul prins în jurul gâtului meu zornăi pe poadea când Kolis mă lăsă din brațe. Îmi susținui capul cu mâna, un gest de o tandrețe atât de tulburătoare, încât îmi acapară atenția. Inima mi se zbatu în piept, și i-am întâlnit privirea. Aerul înghețat șuieră prin cușcă, făcând ca șuvițele aurii ale lui Kolis să-i alunece pe față, în timp ce îmi așeză obrazul pe lespezile aurii. Am tresărit sub blândețea năucitoare cu care palma lui alunecă peste pielea mea.

Un mârâit gutural, neomenesc zguduî cușca.

– Ia-ți labele de pe soția mea!

Kolis zâmbi cu un aer afectat, și am simțit cum îmi îngheață pielea. El se ridică.

– Oh, Nyktos, băiete, spuse el cu voce nepăsătoare, aruncând o privire spre locul unde văzusem ultima dată coroana lui Hanan, trecând pe lângă locul în care Callum zăcea într-o baltă de sânge, cu degetele zvâcnind. Văd că ai ținut ascunsă puterea pe care ai dobândit-o. Kolis înalță privirea spre Ash. Sunt chiar impresionat.

– De parcă mi-ar păsa, mârâi Ash.

– Ce obraznic, murmură Kolis.

Trebuia să mă ridic. Trebuia să-l ajut pe Ash și să lupt alături de el. Kolis nu era Hanan; falsul zeu al vieții sau nu, era cel mai bătrân zeu în viață. Era extraordinar de puternic.

Trebuia să-l ajut pe Ash.

Mi-am simțit picioarele grele, aproape de parcă ar fi prins rădăcini în lespezi. M-am străduit să mă întorc pe o parte, simpla încercare tăindu-mi răsufierea.

Kolis oftă apăsător, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil obraznic.

– Pentru că suntem o familie, am să dau dovadă de îndurarea pe care tatăl tău nu mi-a acordat-o niciodată. Am să-ți ofer șansa de a te căra de aici.

M-am încruntat, și mai multe șuvițe blonde îmi alunecară peste față. Kolis avea să îl lase pe Ash să plece după ce mai ucisese un zeu? Nu avea nici un sens.

Până când totul căpătă *sens*.

Kolis nu-l putea ucide pe Ash. Dacă îl ucidea, tăciunii primitivi de moarte se transferau înapoi la el. Kolis nu ar mai fi zeul primitiv sau Regele Zeilor.

Nu ar mai fi nici un rege.

Tărâmul zeilor s-ar prăbuși în haos.

– Te întorci la curtea ta, iar dacă Bele mai este acolo, continuă Kolis, o vei sfătui să se prezinte în fața mea și să-mi jure credință.

Undeva în depărtare, argintiul scăpără pentru scurtă vreme pe cerul nopții – filamente de *eather*. Apoi, în scurta străfulgerare de lumină care se împrăstie de-a lungul orizontului, am văzut două ființe masive, înaripate, ciocnindu-se una de cealaltă.

Un dragonin.

O, mari zei, era Nektas? Sau un altul? Nici măcar nu știam dacă Orphine supraviețuise atacului dakkailor. O văzusem prăbușindu-se. Văzusem atâtea prăbușiri.

Trebuia să mă ridic.

– Și le vei porunci tuturor forțelor care te-au urmat să se retragă și să părăsească imediat granițele Dalosului. În tăcerea care se așternu după cuvintele lui, un mușchi zvâcni în maxilarul lui Kolis. Acceptă oferta mea, Nyktos!

Cu brațele tremurându-mi din cauza efortului, aproape am reușit să mă ridic, dar o asemenea sarcină care îmi venea, de obicei, de la sine mă costă. Am simțit că ameteam – și i-am atras atenția lui Ash.

Licăririle de *eather* din ochii lui trosniră în timp ce se uită la mine, la pielea sfărtecată de pe gâtul meu și la colierul de sub mușcătura lui Kolis. A văzut rochia diafană aurie în care fusesem îmbrăcată, și i-am simțit furia. Mi se năpusti peste piele ca o ploaie de gheață. Am vrut să-i spun că sunt bine, dar îmi simțeam limba prea grea pentru a mai rosti asemenea minciună. Nu eram sigură că urma să fiu bine.

Și cred că Ash simți asta.

Pieptul i se înalță brusc, și întoarse capul spre Kolis.

– Te omor.

Falsul Rege al Zeilor lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Acum, ești doar prost.

Ash se mișcă repede, ca o săgeată dezlănțuită, repezindu-se în față. Se strecură prin deschizătura dintre gratii, umbrele învolburate din jurul lui retrăgându-se. Aerul încremeni și se diluă chiar înainte ca Ash să aterizeze pe podeaua cuștii, la câțiva metri de Kolis. Crâmpoie de umbră răsăriră din picioarele învelite în piele. Ochii i se transformată în găuri adânci de *eather*.

– Nici să nu te gândești! îl avertiză Kolis, cu bărbia coborâtă.

– După cum ziceam mai devreme – energia trosni dinspre Ash și două filamente de *eather* izbucniră în palmele lui –, e prea târziu.

Kolis se mișcă, devenind doar o umbră, dar, oricât ar fi fost de rapid, nimic nu era mai iute decât dezlănțuirea puterii primitive. Filamentele lui Ash se năpustiră spre Kolis cu o intensitate surprinzătoare, ridicându-l și azvârlindu-l în spate. Se izbi de gratiile cuștii. Aurul se frânse sub greutatea impactului.

Umbrele se învolburară pe podea și peste picioarele mele în timp ce Ash se răsuci, întinzându-și mâna spre talie. Am văzut licărirea pietrei de umbră când își scoase sabia din teacă și azvârli.

Tăișul îl nimeri pe Kolis în piept. Forța loviturii îl aruncă pe spate, până când nu mai avu unde să se ducă și sabia se înfipse în zidul exterior, străpungându-l adânc și țintuindu-l pe falsul rege.

Pe toți zeii!

Pași puternici răsunară pe podeaua distrusă. Gardieni cu platoșe și acoperitoare aurii pentru picioare năvăliră spre cușcă, cu săbiile din piatră de umbre ridicate.

Ash întoarse capul, uitându-se peste umăr la nou-veniți.

Umbrele, însăși esența zeilor, se revărsară din Ash, strecurându-se printre gratiile cuștii. Ceața întunecată se prelinse spre încălțările gardienilor.

Țipete ascuțite și pline de agonie sfâșiară spațiul, țipete care fură brusc curmate.

Himerele nopții sângerău în aerul din jurul meu, în timp ce Ash îngenunche lângă mine, doar o scăpărare din trăsăturile lui zărindu-se în întunericul învolburat.

În ciuda uscăciunii și a durerii, am înghițit în sec, chinuindu-mă să vorbesc.

– Asta a... fost... atât de incredibil de excitant.

Ash încremeni pentru o clipă și izbucni într-un râset aspru.

– Nu-ți lua ochii de la mine, spuse el, apucându-mi colierul din jurul gâtului. Și nu te mișca, *liessa!*

Liessa.

Ceva frumos.

Ceva puternic.

Regină.

Inima mea... o, măreți zei, se topi la auzul cuvintelor lui. Stupid, dar adevărat.

Ochii lui ca argintul învolburat se ațintiră în ai mei. Am auzit cum metalul pocnește, și trupul îmi tresăltă. Lanțurile se prăvăliră pe podea, făcându-mă să mă răstorn.

Umbrele mi se unduiră pe piept și pe talie în timp ce Ash mă cuprinse în brațe, prinzându-mă înainte să cad. Esența mă acoperi ca o mantie, dar nu-mi provoacă durere. Niciodată nu făcea asta.

Mă trase spre el. Mâna lui, atât de incredibil de rece, dar și bine-venită, îmi cuprinse capul în palme. Mă lipi de pieptul lui.

Inspirând parfumul lui proaspăt de citrice, m-am înfiorat. Când colții lui Kolis se înfipseseră în pielea mea, crezusem sincer că nu aveam să-l mai văd vreodată pe Ash. Să nu îi mai aud vocea?

Să nu mai fiu în brațele lui? Mă năpădiră lacrimile. Ar fi fost copleșitor să mi se întâmple una ca asta.

– Îmi pare rău! spuse el, îndepărtându-ne repede din cușcă. Îmi pare rău că n-am ajuns la tine mai devreme, dar sunt aici acum, *liessa*, și nu te mai las. Nu te mai părăsesc niciodată.

Scuzele lui îmi sfâșiară inima când ne ridică în văzduh. Toate acestea se întâmplau din cauza lui Kolis și a acțiunilor lui nebunești. Eythos, tatăl lui Ash, pusese tăciunii și sufletul Sotoriei în corpul unei muritoare și nu-i povestise niciodată fiului său.

– Nimic din toate acestea nu se întâmplă din...

Ash scoase o înjurătură, rotindu-și trupul. Se scurse o clipă.

Ceva fierbinte și greu se izbi de spatele lui Ash. El scoase un geamăt, și aerul păru să se înalțe și să ne înfășoare cu mâini invizibile, trăgându-ne repede în jos. Frica mi se adună la ceafă.

Impactul răsună asurzitor când Ash se izbi de podea, încă în picioare, amortizând aterizarea. Se împletici, lăsându-se într-un genunchi, dar continuă să mă țină în brațe. Esența întunecată din jurul lui se subție, evidențiind durerea în încheștarea din maxilarul lui.

– Nu-i nimic, murmură el, cu ochii lui scânteietori și argintii ațintiți la ai mei. Ești cu mine...

Își lăsă capul pe spate.

Am scos un țipăt răgușit când i se încordară tendoanele gâtului. Ash se ținu tare, ridicându-se din nou. Nu mă lăsă din brațe. Nu avea să îmi dea drumul, după cum promisesese, în ciuda agoniei. Cu orice preț.

– Ash, am șoptit.

El făcu ochii mari și rămase nemișcat o clipă.

– Sera, spuse el, cu glas aspru.

Apoi, ceva îl smulse de lângă mine.

Inima îmi tresăltă, panica mă cuprinsese în ghearele ei. Urmă un moment de imponderabilitate prăbușindu-mă pe podea. Capul mi se izbi de lespezi, într-o explozie copleșitoare de durere, înainte ca privirea să mi se întunece.

Liniște.

Nemișcare.

Răcnetul înnebunit și brutal al furiei lui Ash mă făcu să revin la realitate. Luna. Am văzut luna. Am întors capul.

Kolis se repezi înainte, sângele strălucitor picurând prin tăietura largă și colțuroasă din pieptul lui. *Eather*-ul strălucea din rana lui și i se prelingea din palme, lăsând dăre prin încăpere.

Ash îngenunche din nou, dar cu ambele mâini întinse acum, ferindu-se de valurile aurii ale esenței letale.

- Nu trebuia să faci asta, spuse Kolis cu un oftat încărcat de neplăcere și chiar și o urmă de dezamăgire. Acum, mă tem că ai declanșat un război.